

KRYTERIA OCENY
DO ZADAŃ W RAMACH PRACY PISEMNEJ
DLA KANDYDATÓW NA APLIKANTÓW
APLIKACJI SĘDZIOWSKIEJ I PROKURATORSKIEJ
4 LISTOPADA 2022 ROKU

Kryteria oceny pracy pisemnej z prawa publicznego

Ad 1

Czy prokurator miał prawo zwrócić się o wszczęcie postępowania administracyjnego przez Starostę W. w sprawie skierowania Mariana M. na badania? Uzasadnij swoje stanowisko.

Zgodnie z art. 75 ust.1 pkt 5 ustawy z 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, badaniu lekarskiemu przeprowadzonemu w celu ustalenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami, podlega osoba posiadająca prawo jazdy lub pozwolenie na kierowanie tramwajem, jeżeli istnieją uzasadnione i poważne zastrzeżenia co do stanu jej zdrowia. Natomiast zgodnie z art. 99 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, starosta wydaje decyzję administracyjną o skierowaniu kierowcy lub osoby posiadającej pozwolenie na kierowanie tramwajem na badanie lekarskie, jeżeli istnieją uzasadnione zastrzeżenia co do stanu ich zdrowia.

Stosownie do art. 99 ust. 2 ustawy o kierujących pojazdami starosta wydaje decyzję o skierowaniu na badania z urzędu na podstawie informacji i ustaleń stanu faktycznego uzyskanych w ramach wykonywania zadań własnych (art. 99 ust. 2 pkt 1 lit. a), lub na podstawie zawiadomienia właściwych organów orzekających o niepełnosprawności lub niezdolności do pracy (art. 99 ust. 2 pkt 1 lit. b).

Zgodnie natomiast z art. 182 k.p.a. prokuratorowi służy prawo zwrócenia się do właściwego organu administracji publicznej o wszczęcie postępowania, w celu usunięcia stanu niezgodnego z prawem. Prokurator ma więc procesową legitymację do żądania wszczęcia postępowania w sprawie podlegającej załatwieniu w drodze decyzji administracyjnej. Prawo prokuratora do żądania wszczęcia postępowania administracyjnego jest niezależne od tego, czy decyzja administracyjna może być wydana z urzędu, czy też na wniosek strony.

Chociaż art. 99 ust. 2 pkt 1 lit. a i b ustawy o kierujących pojazdami nie wymienia prokuratora jako podmiotu uprawnionego do żądania wszczęcia takiego postępowania przez właściwego starostę, to prokurator może - na podstawie art. 182 k.p.a. - żądać wszczęcia każdego postępowania administracyjnego. W takim wypadku wszczęcie postępowania następuje z urzędu.

Prokurator w niniejszej sprawie miał zatem prawo zwrócić się do Starosty W. o skierowanie Mariana M. na badania lekarskie.

(0 - 6 pkt)

Ad 2

Oceń, czy zaistniały przesłanki do wydania decyzji przez Starostę W. o skierowaniu Mariana M. na badania lekarskie. Uzasadnij swoje stanowisko.

Z art. 99 ust.1 pkt 2 ustawy z 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami nie wynika wprost, jakie zastrzeżenia do stanu zdrowia kierowcy są wystarczające, by skierować go na badania lekarskie. Muszą one być „uzasadnione”, co oznacza, że właściwy organ, po otrzymaniu informacji poddającej w wątpliwość stan zdrowia kierowcy, powinien ocenić, czy zastrzeżenia są tego rodzaju, że uzasadniają skierowanie na badania. Okoliczności ustalone przez organ muszą z dużym prawdopodobieństwem wskazywać, że w stosunku do kierującego mogą występować przeciwwskazania zdrowotne co do jego dalszego udziału w ruchu. Przeciwwskazania te powinny zostać zweryfikowane podczas badania lekarskiego.

Decyzja o skierowaniu na badania lekarskie ma na celu ochronę zdrowia i życia uczestników ruchu drogowego przed następstwami złego stanu zdrowia kierującego pojazdem, z tym, że skierowanie samo w sobie nie przesądza jeszcze, że dojdzie do pozbawienia go uprawnień do kierowania pojazdami.

W niniejszej sprawie zaistniała przesłanka faktyczna do wydania decyzji przez Starostę W. w trybie art. 99 ust. 1 pkt 2 ustawy o kierujących pojazdami albowiem z dowodu przedłożonego przez prokuratora – dokumentu urzędowego w postaci opinii sądowo-psychiatrycznej – wynikało jednoznacznie, że Marian M. cierpi na zaburzenia osobowości i chorobę alkoholową, zaś zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach znacznie ograniczonej poczytalności. Te informacje wskazywały na zaistnienie „uzasadnionych” zastrzeżeń co do stanu jego zdrowia. Marian M. posiadał prawo jazdy kat. B i pracował jako kierowca – a jego stan zdrowia, w szczególności uzależnienie od alkoholu i uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego, mogły potencjalnie zagrażać życiu i zdrowiu innych uczestników ruchu drogowego. Z tego powodu organ był zobligowany do wydania decyzji o skierowaniu na badania przez uprawnionego lekarza. W sprawie nie miała znaczenia okoliczność, że zarzucane mu przestępstwo nie miało związku z prowadzeniem przez niego pojazdów mechanicznych.

(0- 10 pkt)

Ad 3

Oceń skuteczność oświadczenia Mariana M. o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania od decyzji Starosty W. i konsekwencje tego oświadczenia dla rozstrzygnięcia sprawy przez organ odwoławczy. Wskaż właściwy organ odwoławczy. Uzasadnij swoje stanowisko.

Z art. 127a § 1 k.p.a. wynika warunek skutecznego zrzeczenia się przez stronę prawa do wniesienia odwołania, tzn. zrzeczenie to musi nastąpić w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania określonego w art. 129 § 2 k.p.a. Strona może zrzec się skutecznie odwołania dopiero po zapoznaniu się z treścią wydanej decyzji. Strona nie może zrzec się prawa do wniesienia odwołania przed doręczeniem jej decyzji, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - przed dniem jej ogłoszenia stronie. W niniejszej sprawie Marian M. złożył pisemne oświadczenie o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania od decyzji, która miała dopiero zostać wydana, więc nie doszło do skutecznego zrzeczenia się prawa do wniesienia odwołania przez Mariana M.

W konsekwencji powyższego organ II instancji był zobligowany do merytorycznego rozpoznania odwołania Mariana M.

Właściwym organem odwoławczym w sprawie jest samorządowe kolegium odwoławcze, co wynika z art. 127 § 2 k.p.a. w zw. z art. 17 pkt 1 k.p.a. oraz art. 5 § 2 pkt 6 k.p.a.

(0 - 7 pkt)

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi,
- poprawność wskazanej podstawy prawnej,
- zasadność i sposób argumentacji,
- słownictwo i komunikatywność przekazu,
- układ i styl odpowiedzi,
- poprawność językową.

Pozostałe 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację prawniczą,
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką kazusu.

Kryteria oceny pracy pisemnej z prawa prywatnego

Ad 1

Z jakim roszczeniem i przeciwko komu może wystąpić Antoni S.? Wskaż podstawę faktyczną i prawną roszczenia. Uzasadnij swoje stanowisko.

Antoni S. może wystąpić z roszczeniem o zapłatę odszkodowania w wysokości 4 800 zł, na które składa się żądanie zwrotu:

- pozostałej części kosztów naprawy pojazdu do wysokości 3 000 zł,
  - kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 1 800 zł,
- oraz zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie.

Antoni S. jako poszkodowany mógł wybrać sposób naprawienia szkody, a w ramach przysługującego mu prawa wyboru mógł także zlecić dokonanie naprawy szkody wybranemu przez siebie wykonawcy, na podstawie art. 363 § 1 k.c.

Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Wybierając konkretny zakład naprawczy poszkodowany może kierować się dowolnymi kryteriami m.in. jego fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych czy chociażby zaufaniem do osób dokonujących naprawy albo jeszcze innymi niewymienionymi wyżej względami. Żaden jednak przepis prawa nie nakłada na poszkodowanego obowiązku poszukiwania wykonawcy, który może dane usługi wykonać najtańszym kosztem. Błędne jest zatem twierdzenie ubezpieczyciela, że należało uzgadniać z nim wybór konkretnego zakładu naprawczego.

W przypadku uszkodzenia pojazdu przyjmuje się, że w razie technicznej możliwości i gospodarczej celowości naprawy samochodu, obowiązek naprawienia szkody sprowadza się do zapłaty kwoty pieniężnej odpowiadającej kosztom naprawy rzeczy. Osoba odpowiedzialna za szkodę jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty części i innych materiałów.

Z kolei podmiot zobowiązany do naprawienia szkody mógłby kwestionować wysokość kosztów związanych z taką naprawą jedynie wówczas, gdyby wykazał, że poszkodowany wzbogacił się jego kosztem, tzn. celowo wybrał najdroższego wykonawcę, żeby zwiększyć wysokość odszkodowania. Opis stanu faktycznego takich okoliczności nie zawiera.

Właściciel uszkodzonego pojazdu może żądać naprawienia szkody odpowiadającej poniesionym kosztom najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu, niezależnie od tego, czy uszkodzony pojazd był wykorzystywany do celów gospodarczych, czy osobistych (*por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. III CZP 5/11*). Poszkodowany ma prawo dysponować sprawnym pojazdem przez czas naprawy swojego samochodu, zawsze gdy uszkodzony pojazd potrzebny był poszkodowanemu w życiu codziennym. Samo bowiem uszkodzenie pojazdu w następstwie kolizji nie może zmuszać poszkodowanego do zmiany planów i zobowiązań rodzinnych, czy obniżenia jego stopy życiowej przez pozbawienie go możliwości korzystania z pojazdu. Wynajęcie pojazdu zastępczego jest typowym elementem szkody powstałej w wyniku kolizji. Koszty najmu samochodu zastępczego mieszczą się w granicach odszkodowania określonego w ramach art. 361 § 2 k.c. (*por. wyrok SN z dnia 08.09.2004 r., sygn. IV CK 672/03; wyrok SN z dnia 18.03.2003 r., sygn. IV CKN 1916/00*).

Antoni S. może skierować powództwo, według swego wyboru przeciwko:

- sprawcy kolizji,
- zakładowi ubezpieczeń Ubezpieczenia OC S.A. z siedzibą w Kielcach,
- łącznie obu wyżej wymienionym, odpowiadającym za szkodę na zasadach solidarności nieprawidłowej (in solidum).

Odpowiedzialność odszkodowawczą, na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. ponosi Sylwester B., jako sprawca kolizji drogowej, gdyż doszło do zderzenia pojazdów mechanicznych.

Ubezpieczenia OC S.A. z siedzibą w Kielcach odpowiada jako ubezpieczyciel sprawcy szkody na podstawie art. 805 k.c. i art. 822 k.c. oraz art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 621, z późn. zm.). Z treści ostatnio wskazanych przepisów wynika, że ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W konsekwencji z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W zakresie formułowania żądania odsetkowego należy zwrócić uwagę, że zgodnie z dyspozycją art. 14 ust. 1 przywołanej ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W przedmiotowym zadaniu Antoni S. 3 września 2020 r. zgłosił ubezpieczycielowi fakt powstania szkody, a zatem ubezpieczyciel powinien wypłacić należne mu odszkodowanie dotyczące uszkodzenia pojazdu w terminie 30 dni, tj. do 3 października 2020 r. Od dnia następnego ubezpieczyciel pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia i od tej daty Antoniemu S. należą się odsetki ustawowe za opóźnienie, na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. W zakresie odszkodowania obejmującego koszty udostępnienia pojazdu zagadnienie przedstawia się analogicznie.

(0 – 16 pkt)

Ad 2

Wskaż właściwy rzeczowo i miejscowo sąd oraz uzasadnij stanowisko z podaniem podstawy prawnej.

Powództwo Antoniego S., z uwagi na wartość przedmiotu sporu, podlega rozpoznaniu w pierwszej instancji przez sąd rejonowy na podstawie art. 16 § 1 k.p.c.

W razie pozwania wyłącznie sprawcy szkody właściwym miejscowo do rozpoznania sprawy będzie Sąd Rejonowy w Kołobrzegu, jako sąd miejsca zamieszkania pozwanego (art. 27 k.p.c.) lub Sąd Rejonowy w Kielcach, jako sąd miejsca wystąpienia zdarzenia wywołującego szkodę (art. 35 k.p.c.) - właściwość przemienna.

W razie pozwania wyłącznie ubezpieczyciela należy uwzględnić, że art. 34a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, stanowi, że powództwo o odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wytacza się wyłącznie przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania albo siedziby poszkodowanego zdarzeniem powodującym szkodę albo przed sąd właściwy dla miejsca zaistnienia tego zdarzenia. W takim przypadku właściwym jest Sąd Rejonowy w Bochni, jako sąd właściwy dla miejsca zamieszkania poszkodowanego albo Sąd Rejonowy w Kielcach, jako sąd właściwy dla miejsca zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę.

W razie łącznego pozwania sprawcy szkody i ubezpieczyciela w rachubę wchodzi właściwość miejscowa poniższych sądów:

- Sądu Rejonowego w Kołobrzegu, jako właściwego dla miejsca zamieszkania pozwanego tj. sprawcy szkody (art. 27 k.p.c.),

- Sądu Rejonowego w Kielcach, jako właściwego dla miejsca siedziby pozwanego zakładu ubezpieczeń (art. 30 k.p.c.) oraz miejsca wystąpienia zdarzenia wywołującego szkodę (art. 35 k.p.c.),

- Sądu Rejonowego w Bochni, jako właściwego dla miejsca zamieszkania poszkodowanego (art. 34a ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Wybór między tymi sądami należy do powoda (art. 43 § 1 k.p.c.).

(0 – 7 pkt)

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi
- poprawność wskazanej podstawy prawnej
- zasadność i sposób argumentacji
- słownictwo i komunikatywność przekazu
- układ i styl wypowiedzi
- poprawność językową

Pozostałe 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację prawniczą
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką kazusu

Kryteria oceny pracy pisemnej z prawa karnego

Ad 1.

Wskaż uchybienia proceduralne w toku postępowania przygotowawczego. Uzasadnij swoje stanowisko.

a) prowadzenie postępowania przygotowawczego w niewłaściwej formie i w konsekwencji przedstawienie zarzutów przez niewłaściwy organ

Zgodnie z art. 325b § 1 pkt 1 i 3 k.p.k. dochodzenie prowadzi się w sprawach o przestępstwa należące do właściwości sądu rejonowego, w tym:

- zagrożone karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, przy czym w przypadku przestępstw przeciwko mieniu tylko wówczas, gdy wartość przedmiotu przestępstwa albo szkoda wyrządzona przestępstwem lub grożąca nie przekracza 200 000 zł;
- przewidziane m.in. w art. 286 § 1 k.k., jeżeli wartość przedmiotu przestępstwa albo szkoda wyrządzona lub grożąca nie przekracza 200 000 zł.

Skoro Sylwestrowi B. zarzucono popełnienie niegrożącego wprowadzie powstaniem szkody przekraczającej 200 000 zł przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., ale nadto zarzucono mu przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k., które zagrożone jest karą do 8 lat pozbawienia wolności (art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k.), to wszczęcie dochodzenia było niedopuszczalne. W przedmiotowej sprawie należało wszcząć śledztwo, gdyż zgodnie z art. 309 pkt 4 k.p.k., śledztwo prowadzi się w sprawach, w których nie prowadzi się dochodzenia.

Śledztwo prowadzi prokurator (art. 311 § 1 k.p.k.), a co za tym idzie tylko on może je wszcząć. Po wszczęciu śledztwa może wprowadzie powierzyć Policji jego przeprowadzenie w całości (art. 311 § 2 i 3 k.p.k.), jednakże powierzenie to nigdy nie może obejmować czynności związanych z przedstawieniem zarzutów. W niniejszej sprawie czynności związane z przedstawieniem zarzutów przeprowadzone zostały przez funkcjonariusza Policji sierż. Mariana M., co również stanowi uchybienie proceduralne w prowadzonym postępowaniu przygotowawczym.

b) skierowanie aktu oskarżenia do niewłaściwego rzeczowo sądu

Przepis art. 25 § 1 k.p.k. określa, w sprawach o jakie przestępstwa sąd okręgowy orzeka w I instancji. Wśród wskazanych tam przestępstw nie ma tych, które zarzucone zostały Sylwestrowi B. Żadne z nich nie jest bowiem zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 3, a zatem nie jest zbrodnią. Są to występki, ale nie te, których kwalifikacje wymieniono w art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. Sylwesterowi B. zarzucono bowiem usiłowanie wyłudzenia kredytu na łączną kwotę 200 000 zł, która to kwota nie stanowi mienia znacznej wartości (art. 115 § 5 k.k.). Żaden przepis szczególny nie wskazuje też na właściwość sądu okręgowego co do zarzuconych Sylwestrowi B. występków. Akt oskarżenia należało zatem skierować do sądu rejonowego, który orzeka w I instancji we wszystkich sprawach za wyjątkiem spraw przekazanych ustawą do właściwości innego sądu (art. 24 § 1 k.p.k.).

(0-6 pkt)

Ad 2.

Oceń prawidłowość zarzutów przedstawionych podejrzanemu. Uzasadnij swoje stanowisko.

Zgodnie z art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Wymóg, aby sprawca zmierzał bezpośrednio do dokonania, stanowi zatem podstawową przesłankę rozgraniczenia pomiędzy karalnym usiłowaniem a bardziej odległym i zazwyczaj niekaralnym przygotowaniem.

W rozpatrywanej sprawie nie sposób uznać, że Sylwester B. „bezpośrednio” zmierzał do wyłudzenia kredytu z posłużeniem się podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu i uzyskiwanych dochodach. Wprawdzie, jak sam przyznał, miał taki zamiar i w takim celu nabył blankiety zaświadczeń oraz pieczęcie, a następnie przyjechał z Kołobrzegu do Krakowa, jednakże jeszcze 3 września 2020 r., czyli w dniu, kiedy rzeczy te od niego zabezpieczono, blankiety pozostawały niewypełnione. Z zabezpieczonych w jego mieszkaniu dokumentów wynikało natomiast, że do banku miał udać się dopiero 5 września 2020 r. W jego działaniu brak zatem jeszcze owej „bezpośredniości” zmierzania do dokonania, wymaganej dla odpowiedzialności za usiłowanie.

Czynności Sylwestra B. stanowiły przygotowanie do popełnienia przestępstwa, niemniej jednak nie z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k., gdyż w odniesieniu do tych

przestępstw ustawodawca nie przewidział karalności przygotowania, a to karalne jest tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi (art. 16 § 2 k.k.).

Nabywanie pieczęci i blankietów o zatrudnieniu i dochodach, w celu wypełnienia tych ostatnich i ich opieczetowania, uznać należało za przygotowanie do przestępstwa podrobienia dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i uzyskiwanych dochodach w celu użycia go za autentyczny, które jest karalne (art. 270 § 3 k.k.).

Sylwestrowi B. niezasadnie zatem zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zamiast przestępstwa z art. 270 § 3 k.k.

Nieprawidłowy jest również drugi z przedstawionych Sylwestrowi B. zarzutów. Przestępstwo przekupstwa z art. 229 § 1 k.k. popełnia bowiem nie tylko ten, kto „udziela korzyści majątkowej”, ale i ten, kto „obietuje jej udzielić” osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji. Momentem dokonania przekupstwa czynnego w wypadku, gdy wręczający posługuje się obietnicą udzielenia korzyści majątkowej, jest chwila, gdy oświadczenie gotowości udzielenia takiej korzyści dojdzie do osoby pełniącej funkcję publiczną, niezależnie od tego, czy zostanie ono przyjęte, czy też odrzucone. Przekupstwo jest bowiem przestępstwem bezskutkowym, a zatem jego dokonanie następuje w chwili realizacji znamion czynnościowych.

Skoro Sylwester B. obiecał funkcjonariuszom Policji 2 000 zł, to nie zmierzał bezpośrednio do dokonania przestępstwa przekupstwa, które nie nastąpiło wobec odmowy przyjęcia korzyści przez policjantów, czyli nie usiłował dokonać tego przestępstwa, lecz go dokonał. Co więcej, Sylwester B. obietnicę udzielenia korzyści majątkowej złożył funkcjonariuszom Policji, aby skłonić ich do odstąpienia od wykonywania przez nich czynności, do których byli zobowiązani, a zatem do naruszenia przepisów prawa, co stanowi okoliczność kwalifikującą przewidzianą w art. 229 § 3 k.k.

Wobec takich ustaleń faktycznych Sylwestrowi B. należało przedstawić nie zarzut przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k., lecz przestępstwa z art. 229 § 3 k.k.

(0-13 pkt)

Ad 3.

Wskaż, które przepisy prawa karnego materialnego zostały naruszone przez sąd przy orzekaniu kary łącznej. Uzasadnij swoje stanowisko.

Wymierzając Sylwestrowi B. karę łączną sąd naruszył następujące przepisy prawa karnego materialnego:

- 1) art. 86 § 1 k.k. przez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości równej najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych, podczas gdy przepis ten nakazuje wymierzenie kary łącznej powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa;
- 2) art. 85 § 1 k.k. wobec orzeczenia kary łącznej grzywny, w sytuacji braku kar grzywny podlegających łączeniu.

(0-4 pkt)

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi
- poprawność wskazanej podstawy prawnej
- zasadność i sposób argumentacji
- słownictwo i komunikatywność przekazu
- układ i styl wypowiedzi
- poprawność językową

Pozostałe 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację prawniczą
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką kazusu